

Τοῦ Ἀρχιμ. **Ἀθανασίου Ἀναστασίου**

Προηγούμενου Ἱ.Μ. Μεγάλου Μετεώρου

Ομιλία στήν ἐκδήλωση γιά τήν εὐλογία τῆς βασιλόπιττας τοῦ Συλλόγου «Μετώρων
Λιθόπολις». ...

Ἀξιότιμοι καί προσφιλέστατοι, ἐν Χριστῷ, ἀδελφοί καί φίλοι, καλή, εὐλογημένη καί φωτισμένη χρονιά! Μέ τήν εὐλογία καί τήν Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας, εἰσῆλθαμε στήν νέα χρονιά -2023-, ἀφοῦ διανύσαμε τήν εὐλογημένη περίοδο τοῦ ἁγίου Δωδεκαημέρου. Μία περίοδο πλούσια πνευματικά, χαρμόσυνη καί πανηγυρική.

«Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντί τῷ λαῷ».

Αὐτό εἶναι τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου πρὸς τήν ἀνθρωπότητα τήν νύ-χτα τῶν Χριστουγέννων. Ἕνα μήνυμα χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐτυχίας καί ἐλπίδος γιά ὅλους. Δόξα Σοι ὁ Θεός! Πόσο, ὅμως, ἔχουμε ἀνακαλύψει ὅλοι μας αὐτή τήν χριστουγεννιάτικη χαρά, πόσο τήν γευτήκαμε, πόσο τήν ἀπολαύσαμε, πόσο μᾶς συνεπῆρε καί μᾶς ἀλλοίωσε; Πόσο σημάδεψε τήν καρδιά καί τήν ὑπαρξή μας; Πόσο ἐγίνε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τότε καί σήμερα; Ἡ χαρά εἶναι, βεβαίως, τὸ σταθερὸ ζητούμενο σέ κάθε ἐποχὴ καὶ στήν δική μας ἰδιαιτέρως. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς καί τῆς εἰρήνης στήν γῆ μας. Τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου συνδέεται ἀρρηκτα καί μέ τὴν ἐνδοξὴ Ἀνάστασή Του, πού εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐφροσύνης, καί τῆς ἐπίγῃς καί τῆς αἰωνίου. Ὁ Σαρκωθείς καὶ Ἀναστάς Κύριός μας εἶναι καί ὁ χορηγὸς τῆς αἰωνίου καί ἀτελευτήτου χαρᾶς στήν αἰώνιο Βασιλεία Του. Εἶναι φανερό, ὅμως, ὅτι ἡ ἐννοία αὐτῆς τῆς χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ, στὸν σύγχρονο κόσμο μας, ἔχει προσλάβει μίαν ἐντελῶς ἰδιότυπη σημασία, μιά διάσταση ξένη καί ἐν πολλοῖς ἀντίθετη πρὸς τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας. Ἡ

πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων παραμένει ἀνυποψίαστη, ἀγευστή καί ἀμέτοχη αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς καί πραγματικῆς πνευματικῆς χαρᾶς. Τίς περισσότερες φορές ταυτίζουμε τήν χαρά μέ τίς ἐφήμερες ἀπολαύσεις, τά υλικά ἀγαθά, τίς ἐυκολίες, τίς ἀνέσεις, τόν πλουτισμό. Γινόμαστε, ἔτσι, κοπιῶδεις ἐκζητητές τοῦ ἐύκολου καί γρήγορου καί πολλές φορές ἀθέμιτου κέρδους, τῆς εὐμάρειας, τῆς ἀνεσης, τῆς ἐυκολίας, τῆς καλοπέρασης, τοῦ καταναλωτισμοῦ. Ἡ ἀσκητική ζωή δέν ἀφορᾷ μόνο τόν μοναχικό βίο, ἀλλά καί τόν οἰκογενειακό. Δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ ἀληθινός χριστιανός χωρίς συμμετοχή στόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά Τόν ἀκολουθεῖ στήν σταυρική Του πορεία. Μᾶς τό δηλώνει αὐτό κατηγορηματικά ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας: «

καί ὅστις οὐ βαστάζει τόν σταυρόν ἐαυτοῦ καί ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐδύναται εἶναι μου μαθητής »

Καί σέ ἄλλο σημεῖο, ἐπίσης, « στενή ἡ πύλη καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ζωήν »

Ὅπως πολύ εὐστοχα καί παραστατικά παρατηροῦσε ὁ σύγχρονος ὁμολογητής π. Δημήτριος Ντοῦτκο: «

Μερικές φορές, παρά τήν πίστη μας στόν Χριστό, προσπαθοῦμε ἀκόμη καί τόν δρόμο γιά τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά τόν κάνουμε ἄνετο! ... Ὁ Σταυρός μᾶς τρομάζει. Καί αὐτό εἶναι φυσιικό. Γιατί μᾶς διέλυσε ἡ ἀνεση. Ὁ πόνος εἶναι γιά μᾶς κάτι τό τρομακτικό. Ὅμως δέν εἶναι ὁ πόνος φοβερός. Ἡ ἀνεση εἶναι φοβερή. Αὐτή ἐπρεπενά μᾶς τρομάζει. Καί πράγματι, ὅλες οἱ σύγχρονες κακίες ἔχουν πηγὴ τους τήν ἀνεση στήν ζωή »

Ἡ διάσταση αὐτή τοῦ πόνου στήν ὀρθόδοξη πατερική θεολογία ἀποκαλεῖται χαρμολύπη ἢ χαροποιό πένθος. Εἶναι ἡ χαρά τοῦ Θεοῦ πού ἀναβλύζει μέσα ἀπό τίς θλίψεις, οἱ γεύσεις τῆς χάριτος πού πλημμυρίζουν τήν ἀνοιχτή στόν πόνο καρδιά, οἱ ἐμπειρίες τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Θεοῦ, πού ἐξαφανίζουν κάθε σκιά καί ἀνακαινίζουν καί ἀναζωογονοῦν τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, παρά τίς ὅποιες ἐξωτερικές δυσκολίες, πού πολλές φορές μπορεῖ νά εἶναι καί ἀνυπερβλήτες. Ἰδιαίτερα ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται καί κυριαρχεῖται ἀπό ἓναν ἀπόλυτο καί ἀκρατο εὐδαιμονισμό, ἀπό μία μυθοπλαστική κατάσταση μιᾶς ψευδεπίγραφης εὐημερίας, πού ἐξαντλεῖται σέ ὁικονομικά μεγέθη, ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα καί τεχνική πρόοδο, μέ ἐλάχιστο ἀντίκρουσμά τήν ψυχική μας χαρά καί τήν προσωπική μας εἰρήνη, ἐσωτερική ἀνάπαυση καί εὐτυχία. Ὁ πολὺς κόσμος σήμερα θεωρεῖ ὡς κέρδος αὐτά πού καθημερινά μέ ἀσφυκτική πίεση καί ἀγχος ἐπιδιώκει· δηλαδή, τήν ἀπόκτηση χρημάτων, πλούτου, υλικῶν ἀγαθῶν, τήν εὐδαιμονία, τήν ἀνεση, τήν ἐυκολία, τήν ἱκανοποίηση τῶν παθῶν, τήν προβολή, τήν ἐξουσία, τά ὁποῖα, ὅμως, δέν μᾶς ἐξασφαλίζουν τήν ἀληθινή χαρά, τήν ἀγιότητα καί τήν σωτηρία, πού εἶναι ὁ κύριος σκοπός τῆς ζωῆς μας, ἀλλά ἀντιθέτως μᾶς ἀλλοιώνουν καί μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό αὐτόν. Καταλήγουμε, ἔτσι, στήν διαρκή ὁδὴ τῆς κενότητος καί τῆς ἀπαξί-ας, πού εἶναι τό πικρό ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνικανοποίητου, τῆς ἀνεπάρκειας, τῆς κοπώσεως, τῆς μετριότητος, τῆς μονοτονίας καί τῆς μιζέριας. Καταλήγουμε ἀγχῶδεις, νευρικοί, ἀφιλοί, βιαστικοί, κουραστικοί καί κουρασμένοι, ἀλαζόνες, ἐρμητικά κλεισμένοι στόν ἀτομισμό μας καί τόν ἐγωισμό μας, αὐτάρκεις, μονίμως αὐτοδικαιωμένοι καί τελικά δυστυχεῖς. Ἐνα θλιβερό γνῶρισμα τῶν ἡμερῶν μας εἶναι, βεβαίως, ἡ πολὺ ισχυρὴ κοινωνικὴ ἀντίφαση, καθὼς ταυτόχρονα συνυπάρχουν προκλητικά τόσο ἡ ἀκραία ἀνεση ὅσο καί ἡ ἀκραία στέρηση τῶν ἀναγκαιῶν. Τό φαινόμενο αὐτό ἐγινε πιό ἐντονό τὰ τελευταῖα χρόνια ἐξαιτίας τῶν ποικίλων κρίσεων μέ τίς ὁποῖες βρεθήκαμε ἀντιμέτωποι, ὁικονομική, υγειονομική, ἐνεργειακή, πληθωριστικὴ καί τόσες ἄλλες. Ἡ ὁικονομικὴ ἀνέχεια, ἡ στέρηση τῶν υλικῶν ἀγαθῶν ἔχουν προκαλέσει πρωτόγνωρες καταστάσεις καί ἀκραίες ἐντάσεις στήν ἐλληνικὴ κοινωνία. Ἡ ἀγκίστρωση στὰ υλικά ἀγαθὰ

κάνει ἀδιανόητη καί προσδίδει τραγικήδιάσταση στήν ἀποστέρησή τους, δημιουργεῖ ἐκρηκτικές ἐντάσεις, ἀπαιτήσεις, διεκδικήσεις. Παρατηροῦμε, ἔτσι, μία ἀλματώδη αύξηση τῆς βίας, τῆς ἐγκληματικότητας, τῶν κλοπῶν, τῆς ἐπιθετικότητας, τῆς διαρκοῦς ἀγανάκτησης καί μεμψιμοιρίας, τῶν καταθλίψεων, τῶν αὐτοκτονιῶν. Οἱ δοκιμασίες δέν γίνονται δεκτές ὡς παιδαγωγία ἀπό τόν Θεό, ὡς μία εὐκαιρία ἐκγύμνασης τῶν ψυχῶν μας, ἐνίσχυσης τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνα καί ἀφορμή πνευματικῆς προκοπῆς καί προσωπικοῦ ἀγία-σμοῦ. Ὁ ἀληθινός χριστιανός, ὅμως, πού ἐπιθυμεῖ τήν ἐνωσή του μέ τόν Νυμφίον Χριστό, πού ἔχει Αὐτόν ὡς κέντρο καί σκοπό τῆς ζωῆς του καί πού ἀγωνίζεται γιά νά κερδίσει τήν οὐράνια Βασιλεία Του, βρίσκει μέσαστις θλίψεις, τίς στερήσεις καί τήν κακοπάθεια τήν εἰρήνη καί τήν χαρά τοῦ Θεοῦ. Βρίσκει τήν ἀνάπαυση, τήν εὐτυχία, τήν ὁμορφιά, τήν γλυκύ-τητα, τήν οὐράνια παρηγοριά. Γνωρίζει καλά πῶς ὅλα αὐτά δέν εἶναι πα-ρά οἱ ἐπισκέψεις τοῦ Θεοῦ στήν ζωή του. Δέν εἶναι παρά ἡ ἐκδήλωση τῆς διακριτικῆς στοργῆς καί τῆς παιδαγωγικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ φροντίδα καί τό ἐνδιαφέρον Του γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Σχολιάζοντας τήν σύγχρονη κατάσταση, ὁ μακαριστός καί πολυφίλητος γέροντας καί συγγραφέας Μωϋσῆς ἀγιορείτης ἔγραφε: «

Ἡ σύγχρονη ὑπερκαταναλωτική κοινωνία μᾶς ὠθεῖ στό εύκολο, τό γρήγορο, τό ἀκόπο, τό ἄμοχθο, τό ἄπονο, τό πλούσιο, τό φανταχτερό καί πολυδιαφημιζόμενο. Ἀποτέλεσμα ἡ ἀνεση νά δίνει ἀνία, τό πολυμέριμνο, διάσπαση, ταραχή καί ἀγχος, τό ἄμοχθο, νωχέλεια, ρουτίνα, νευρικότητα, αὐπνία καί φοβίες, τό ἄπονο, φαντασίες, μειονεξίες, καχυποψίες καί μύριες ψυχολογικές ταλαιπωρίες

»

.Καί ὁ Ὁμότιμος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ κ. Γεώργιος Μαντζαρίδης παρατηρεῖ: «

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ὑποδουλώνεται στίς κατακτήσεις του καί παρασύρεται ἀπό τήν καταναλωτική μανία. Εργάζεται λιγότερο καί ὑποφέρει περισσότερο. Ζεῖ πλουσιότερα καί αἰσθάνεται φτωχότερος. Πολλαπλασιάζει τίς εὐκολίες του καί αὐξάνει τό ἀγχος του. Πληθαίνει τίς ἀπολαύσεις του καί μεγαλώνει τήν δυστυχία του. Ταυτίζει τήν ὑπαρξή του μέ τά μέσα καί τίς ἀνέσεις του. Καί ὅταν βλέπει νά χάνονται αὐτά, νομίζει ὅτι χάνεται ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξή του. Ἐτσι τό πνευματικό κενό του αὐξάνει μαζί μέ τήν αύξηση τοῦ πλούτου καί τῶν ἀνέσεών του»

Ὁ δέ προσφιλέστατος Ἅγιός μας, ὁ Ἅγιος Παῖσιος ὁ ἀγιορείτης, ἔλεγε μέ τόν πάντοτε χαριτωμένο λόγο του: «

Οἱ περισσότεροί ἄνθρωποι σήμερὰ δέν γεύτηκαν τήν χαρά τῆς θυσίας καί δέν ἀγαποῦν τόν κόπο. Μπήκε ἡ τεμπελιά, τό βόλεμα, ἡ πολλή ἀνεση. Ἐλειψε τό φιλότιμο, ἡ θυσία. Θεωροῦν κατόρθωμα, ὅταν καταφέρνουν χωρίς κόπο νά πετύχουν κάτι, ὅταν βολεύονται. Δέν χαίρονται, ὅταν δέν βολεύονται. Ἐνῶ, ἀνάντι μετώπιζαν τά πράγματα πνευματικά, θά

ἐπρεπε τότε νὰ χαίρωνται,γιατί τοὺς δίνεται εὐκαιρία γιὰ ἀγώνα»

Καὶ σέ' ἄλλο σημεῖο συμπληρώνει: «

Ἐπειδὴ οἱ ἀνθρώπινες εὐκολίες ξεπέρασαν τὰ ὅρια,ἐγίναν δυσκολίες. Οἱ πολλές εὐκολίες, ὅταν ξεπερνοῦντὰ ὅρια, τὸν ἀχρηστεύουν τὸν ἄνθρωπο καὶ τεμπελιάζει. Ἐνῶ μπορεῖ νὰ γυρίσῃ κάτι μὲ τὸ χέρι, σοῦ λέει: "Ὁχι, καλύτερα νὰ πατήσω ἓνα κουμπὶ καὶ νὰ γυρίσῃ μόνο του"! Ὅταν συνηθίζῃ κανεὶς μὲ τὸ εὐκόλο, θέλει ὀλοεύκολα μετὰ. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ δουλεύουν λίγο καὶ νὰ πληρώνονται πολὺ. Ἄν γίνεται νὰ μὴ δουλεύουν καὶ καθόλου, ἀκόμη

καλύτερα! Αὐτὸ τὸ πνεῦμα' ἔχει προχωρήσει καὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ,θέλουμε νὰ ἀγιάσουμε δίχως κόπο». Δυστυχῶς, ἀδελφοί, ἀκόμη καὶ ἐμεῖς πού λέμε ὅτι εἴμαστε

χριστιανοί,ἄνθρωποι, δηλαδή, πού βρισκόμαστε κοντὰ ἢ μέσα στὴν Ἐκκλησία, φαν-ταζόμαστε καὶ ζητᾶμε μία πνευματικὴ ζωὴ κομμένη καὶ ραμμένη στὰ μέ-τρα μας, χωρὶς κόπο, χωρὶς πόνο, χωρὶς δάκρυ, χωρὶς μάτωμα. «

Οὐζῶμεν μετὰ τῆς προσηκούσης τοῖς Χριστιανοῖς σκληραγωγίας· ἀλλὰ τὸν ὑγρὸν τοῦτον καὶ διαλελυμένον καὶ χαῦνον ἐζηλώσαμεν βίον». Δέν ζοῦμε,δηλαδή, βίον σκληραγωγίας, ὅπως ἀρμόζει στοὺς χριστιανούς· ἀλλὰ ζήλῃσαμε τὸν μαλθακὸ καὶ παραλελυμένο καὶ νωθρὸ τοῦτο βίον, κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο. Επιθυμοῦμε τὴν ἐξασφάλισιν τῆς σωτηρίας μας· ἀκοπακαὶ ἀνέξοδα. Δέν κατανοοῦμε καὶ δέν ἀποδεχόμαστε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σωτηρία μας μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ κυρίως μέσω δυσκολιῶν, θλί-ψεων καὶ πειρασμῶν, καθὼς, ὅπως πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, «

ὁ δρόμος γιὰ τὸν Θεὸ εἶναι ἓνας καθημερινὸς σταυρὸς. Κανεὶς δέν πῆγε στὸν οὐρανὸ μὲ ἀνεση». Καὶ σύμφωνα μὲ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, «τίποτα δέν εἶναι τόσo ἀνάρμοστο καὶ ξένο στὸν χριστιανὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιζητᾷ τὴν ἀνεση καὶ τὴν ἀνάπαυση». Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ μὲ πόσο μελανὰ χρώματα περιγράφει θρηνῶντας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τῶν ὁποίων τὸ τέλος θὰ εἶναι ἡ ἀπώλεια, ὁ Θεὸς τοὺς εἶναι ἡ κοιλία, καυχῶνται γιὰ τὴν καταισχύνῃ τους καὶ ἡ σκέψῃ τους εἶναι στάγῃνα πράγματα. «Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὓς πολλάκις ἔλεγον ἡμῖν, νῦν δὲ κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπιγεια φρονοῦντες ».

«Καὶ ποιοὶ εἶναι αὐτοί;

-διερωτᾶται ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος-

"Οἱ τὰ ἐπιγεια φρονοῦντες", ἐκεῖνοι πού λέγουν: θὰ κτίσουμε οἰκίαι. Ποῦ; Στὴν γῆ. Θὰ ἀγοράσουμε κτήματα, πάλι στὴν γῆ. Θὰ ἀποκτήσουμε ἐξουσία. Πάλι ἐπὶ γῆς. Θὰ ἀποκτήσουμε δόξα. Πάλι ἐπὶ γῆς. Θὰ πλουτίσουμε, ὅπως δὴποτε ἐπὶ γῆς. Νὰ γιὰ τοιοῦς ὁ Θεὸς εἶναι ἡ "κοιλία"! Γιὰ ἐκείνους, πού τίποτε τὸ πνευματικὸ δέν σκέπτονται, παρὰ εἶναι ἀπασχολημένοι μόνον μὲ τὴ φροντίδα καὶ τοὺς λογισμοὺς τῶν ἐπιγείων. Πράγματι, αὐτοὶ ἔχουν τὴν "κοιλία" ὡς Θεὸ τοὺς καὶ λέγουν, "φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν"». Δυστυχῶς ὁ λιτός βίος, πού συντρόφευε τοὺς Ἕλληνες ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, παραχώρησε τὴν θέσιν του στὸν καταναλωτισμὸ καὶ τὴν καλοπέρασιν. Εξέλιπε αὐτὸ πού γινώριζε καλὰ καὶ βίωνε ὁ λαὸς μας, δι-δαγμένος ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ σοφία, ἡ αἴσθη-σις, δηλαδή τοῦ μέτρου, ἡ εὐλογημένη καὶ πάντοτε ἐπιτυχημένη μεσότης, τὸ «μέτρον ἄριστον» τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων· ἡ ἀπλότης, ἡ λεπτὴ ὁ-μορφία, ἡ λιτὴ καὶ ἀπέριττὴ ἐκφρασις· τὸ μέτρο στὴν ζωὴ, στίς ἀπολαύ-σεις, στίς δραστηριότητες, στίς ἐκδηλώσεις, στίς ἐπιδιώξεις, στὰ κέρδη. Ὁ Σωκράτης, βλέποντας πολλές φορές τὰ πολλὰ ἀγαθὰ πού πωλοῦνταν στὴν ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ, μονολογοῦσε: «"

Πόσα πολλὰ ἀγαθὰ ὑπάρχουν πού ἐγὼ δὲν τὰ χρειάζομαι". Καὶ καμάρωνε γιὰ τὴ φτώχεια καὶ

τήν ἀπλότητά του καί ποτέ δέν εἰσέπραξε κανένα μισθό. Καί ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἐλάχιστα γιὰ νὰ ζήσει, βρισκόταν πάρα πολύ κοντὰ στοὺς θεοὺς»

. Καί ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Πυθαγόρας ἔλεγε ὅτι μιά πόλη καταστρέφεται ὅταν « εἰσιέναι πρῶτον τρυφήν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν μετὰ δὲ ταῦτα ὀλεθρον»

. Δηλαδή ὅταν εἰσέρχεται στίς πολιτεῖες πρῶτα ἡ πολυτέλεια καί ἡ ἡδυπάθεια, κατόπιν ὁ κορεσμός, ἔπειτα ἡ ἀλαζονεία καί ὕστερα ὁ ὀλεθρος (ἡ καταστροφή). Ἐμεῖς, ἀντίθετα, προσκολλημένοι στὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, καί ἀχάριστα σκεπτόμενοι καί πολιτευόμενοι, μακρυνθήκαμε ἀπὸ τὸ Θεό, γιὰ νὰ ἰσχύσει καί γιὰ μᾶς αὐτὸ ποὺ γράφτηκε στὸ βιβλίο τοῦ Δευτερονομίου γιὰ τὸν Ἰσραὴλ:

«Καὶ ἔφαγεν Ἰακώβ καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἡγαπημένος, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη· καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸν τὸν ποιήσαντα αὐτὸν καὶ ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ

»

. Δηλαδή, ἔφαγε ὁ ἰσραηλιτικὸς λαὸς καί χόρτασε μὲ τὸ παραπάνω. Καί ὁμως ὁ ἡγαπημένος αὐτὸς λαὸς κλῶτσησε τὸν Θεό. Ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἡμῆθη εἰς λαὸν πολὺν καί ὁμως ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸ τὸν δημιουργὸ του καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸν σωτήρα τὸ. Ἐφαγε ὁ λαὸς, χόρτασε, πάχυνε καί ξέχασε τὸ Θεό! Μήπως μᾶς θυμίζει, ἐν πολλοῖς, καὶ τὴν ἐποχὴ μας;

Ἡ ἄνεση ἀσκεῖ, ἐπίσης, μιά ἰδιόμορφη βία καὶ ἀποσυνθέτει τὴν πνευματικὴ μας ὑπόσταση, ἡ ὁποία, ὅταν δέν ἀκολουθεῖ τὸ ὀρθόδοξο ἥθος τῆς ἀσκήσεως, μᾶς οδηγεῖ στὴν υποδούλωση τῶν παθῶν. Ἡ ἄνεση, ἡ εὐκολία, ἡ καλοζωία, ὁ πλοῦτος καί ἡ εὐμάρεια, στὰ ὁποῖα ἐθιζόμαστε καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δέν διανοούμεστε κἂν νὰ ἀπεγκλωβιστοῦμε, μᾶς εἰσάγουν σὲ ἓναν μονόδρομο ἀπὸ τὸν ὁποῖο τελικὰ ἀδυνατοῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε. Αὐτὸς εἶναι καί ὁ λόγος ποὺ ὅλες οἱ κυβερνήσεις μᾶς ὑπόσχονται καὶ μᾶς παρέχουν συνεχῶς πλεῖστες ὅσες ἄνεσις καὶ εὐκολίες σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς, κυρίως στὸν τεχνολογικὸ καὶ ψηφιακὸ, ἀπὸ τίς ὁποῖες δέν θὰ μπορούμε νὰ ἀποδράσουμε. Ἡ ἄνεση, ὅπως καί ὁ φόβος, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ φόβος τοῦ θανάτου, δημιουργοῦν ἰσχυρὴ καὶ διαρκὴ ψυχολογικὴ ἐξάρτηση καὶ βία, στὴν ὁποία βασίζονται ὅλα τὰ συστήματα ἐλέγχου τῶν ἀνθρώπων. Τὸ καθεστὼς παγκόσμιου φόβου καὶ τρομοκρατίας, ποὺ τόσο καθαρὰ τὸ βλέπουμε πλέον νὰ ἐδραιώνεται τὰ τελευταῖα χρόνια, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀποδειξητὴς ολοκληρωτικῆς βίας σὲ βάρος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ποὺ ἀσκεῖται ἀπὸ τὴν Νέα Ἐποχὴ καὶ τὴν Νέα Τάξη Πραγμάτων. Ἡ σθεναρὴ ἀντίσταση σὲ αὐτὴ τὴν βία, ἡ ἀνυπακοή στὸ σύστημα ἐξουσίας καὶ ἐλέγχου θὰ ἔχει ὡς συνέπεια τὸν βίαιον ἀποκλεισμό καὶ τὴν στέρηση ὅλων τῶν δικαιωμάτων, τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῶν παροχῶν. Ἡ ἀντίσταση αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τὴν χάρη, τὴν εὐλογία καὶ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ, μένῳ καὶ ὁμολογιακὸ φρόνημα, προσευχὴ καὶ μετάνοια. Ὁ φόβος γενικὰ προκαλεῖται ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς στέρησης, ἀπὸ τὸν κίνδυνον νὰ πονέσουμε ἢ νὰ υποβληθοῦμε σὲ κάποια δοκιμασία. Ἡ αἴσθησις, ὅτι μπορεῖ νὰ μὴν ἀπολαύσουμε ὅσα ἐπιθυμοῦμε ἢ ὅτι θὰ ἀπωλέσουμε αὐτὰ στὰ ὁποῖα εἴμαστε προσκολλημένοι ἢ ὅτι θὰ ἐκδιωχθοῦμε, μᾶς προκαλεῖ ἔντονον καὶ διαρκὴ φόβον καὶ ψυχολογικὴ βία. Ὁ φόβος εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀμαρτίας καὶ εἰσῆλθε στὸν ἀνθρωπομέσω τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος σημειώνει ὅτι « ἡ δειλία τοῦ θανάτου εἶναι φυσικὸ ἰδίωμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο ὀφείλεται στὴν παρακοή τοῦ Ἀδάμ. Ὁ τρόμος ὁμως τοῦ θανάτου ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχουν ἀμαρτίες γιὰ τίς ὁποῖες δέν ἐδείχθη μετάνοια». Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἀναζητᾷ τὸν Ἀδὰμ μετὰ τὴν Δειλία μὲν θανάτου ἐστίν, ἰδίωμα φύσεως ἐκ παρακοῆς προσγινόμενον· τρόμος δὲ θανάτου ἐστίν, ἀμετανοήτων πταισμάτων τεκμήριον».

παρακοή καί τόν καλεῖ «

Ἀδάμ ποῦ εἶ;

», ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἀδάμ ἦταν «

τῆς φωνῆς σου ἤκουσα καί ἐφοβήθην

»

.Ἡ παρακοή τῶν πρωτοπλάστων στοὺς θέλημα τοῦ Θεοῦ ἔλλαξε τὴν πορεία τῆς ζωῆς τους καί κατὰ συνέπεια ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πτώσις εἶναι ἀπλῶς μιὰ υποβάθμιση τοῦ ἀνθρώπου, ἀπώλεια μιᾶς ἀξιολογικῆς θέσης. Εἶναι ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου υπάρξεως, ἐκπτώσις ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Ἀλλωστε, ἡ συνειδητοποίηση τῶν πρωτοπλάστων ὅτι ἦταν γυμνοί, ἡ ντροπὴ ποὺ αὐτὴ ἡ γυμνότης προκαλεῖ, ἡ ἀγωνία καί ὁ φόβος τῆς συνάντησης τῶν πρωτοπλάστων μὲ τὸν Θεό, ἡ δικαιολογία, ἡ μετάνοια τῆς ἐυθύνης, ἡ προσπάθεια γιὰ ἀτομικὴ δικαίωση, ἡ ἀμετανοήσια καί ἡ αὐτοάμυνα τῆς ἀτομικότητος δείχνουν αὐτὸ ἀκριβῶς: τὸν φόβο τοῦ ἀνθρώπου μπροστὰ σὲ μιὰ νέα πραγματικότητα, ποὺ εἶναι τὸ «ἀτομικῶς ὑπάρχειν»

, δηλαδὴ, στὴν διακοπὴ τῆς θεοκοινωνίας, τῆς ἀγαπητικῆς σχέσης Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Ὡς συνέπεια, βεβαίως, τῆς πτώσεως καί τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας μὲ τὸν Θεό, εἰσῆλθαν στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἡ φθορὰ καί ὁ θάνατος. Ὁ θάνατος ὑπῆρξε ἡ ἐπιλογὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ζήσει μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό καί ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας εἶναι αὐτὸς ποὺ δημιουργεῖ καὶ τροφοδοτεῖ τὰ πάθη. Καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἐρχεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸ ἀναπόφευκτο τοῦ θανάτου, ἀναπτύσσεται μέσα του ἓνα ἰσχυρὸ αἶσθημα αὐτοσυντηρήσεως, ἓνα εἶδος αὐτοάμυνας καί καταλήγει νὰ ἀποζητᾷ τὴν ἀσφάλεια στὴν πληθώρα τῶν ἀνέσεων, στὴν εὐδαιμονία, στὶς ἡδονές, στὴν καταξίωση, στὴν δόξα, στὰ πλούτη, στὶς υλικές ἀπολαύσεις, στὴν θεοποίηση τῆς ἐπιστήμης. Ὅπως τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, « ὁποῖος φοβᾶται τὸν θάνατο, γίνεται δοῦλος καί δέχεται τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴν πεθάνει »

. Γι' αὐτὸ καί μᾶς τονίζει «

νὰ μὴν φοβούμεθα τὸν θάνατο, ἀλλὰ νὰ φοβούμεθα μόνο τὴν ἁμαρτία καί γιὰ ἐκείνη νὰ λυπούμεθα

»

.Ἡ ἀρνήσις ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ δεχθεῖ τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό ὡς Σωτῆρα καί Λυτρωτὴ του εἶναι ἡ ἐπανάληψη τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ ἀπὸ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ υποβιβασμός ἀπὸ τὴν θεανθρωπότητα στὴν ἀνθρωπότητα· ἡ αὐτοθέωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ προσπάθειά του, δηλαδὴ, νὰ θεωθεῖ μὲ τὶς δυνάμεις. Ἡ φιλο- Ὅτι ὁ τὸν θάνατον δεδοικώς, δοῦλος ἐστὶ, καί πάντα ὑφίσταται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀποθανεῖν» «Μὴ φοβώμεθα θάνατον, ἀλλὰ φοβώμεθα ἁμαρτίαν μόνον, καί δι' ἐκείνην ἀλγώμεν δοξία τῶν πρωτοπλάστων ὅτι μποροῦν νὰ γίνουν θεοί «

δίχα Θεοῦ καί πρό Θεοῦ καί οὐ κατὰ Θεόν»

(δηλ. χωρὶς τὸν Θεό, πρὶν ἀπὸ τὸν Θεό καί ὀχι κατὰ Θεόν), καθίσταται καί σήμερα αὐτοσκοπός. Ἐνὰς αὐτοσκοπὸς αὐτοκαταστροφικὸς, μάταιος καί ἀνέφικτος, χωρὶς ἀληθινὸ νόημα, χωρὶς προοπτικὴ, χωρὶς ἐλπίδα. Ὅπως ἔγραφε ὁ μακαριστὸς παπὰ-Γιώργης μας ὁ Μεταλληνός: «

Μέσα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῶν Ἀγίων μας συνειδητοποιοῦμε πῶς δὲν ὑπάρχουν τραγικότερες υπάρξεις ἀπὸ τοὺς "μὴ ἔχοντας ἐλπίδα" (Α΄ Θεσ. δ' 13) — ἐλπίδα δηλαδὴ ἀναστάσεως. Διότι βλέπουν τὸν βιολογικὸ θάνατὸς τέλος καί καταστροφή τους. Σ' αὐτὴ τὴν τραγικότητα ὑποκύπτει, δυστυχῶς, καί ἡ ἐπιστήμη, ἀναζητώντας ἀπεγνωσμένα μεθόδους γιὰ παράταση τῆς ζωῆς, μεταγγίζοντας τὴν ψευδαἰσθησιὴν ὑπερνίκησης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τοῦ φυσικοῦ

θανάτου». Πρόκειται γιά τήν ἀντιστροφή τῆς δημιουργικῆς καί γνωστικῆς ἰκα- νότητος πού χάρισε ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο, ὁ Ὅποιος
«έδωκεν ἐπιστήμη τοῖς ἄνθρώποις ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ
Βλέπουμε, ἔτσι, στίς μέρες μας νέες ἐπιστήμες, ὅπως εἶναι ἡ βιοτεχνολογία, ἡ
νανο-τεχνολογία, ἡ νευροθεολογία, ἡ κυβερνητική, ἡ γενετική μηχανική, ἡ νέα εὐγονική,
συνδυαζόμενες μέ τήν τεχνητή νοημοσύνη, νά εὐαγγελίζονται τήν «αναβάθμιση» τοῦ
ἁνθρώπου,
«τήν υπέρβαση τοῦ ἁνθρώπινου εἴδους ἀπό τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο»
τήν υπέρβαση τοῦ βιολογικοῦ θανάτου καί τήν κατάκτηση τῆς πολυπόθητης ἐπίγειας
ἀθανασίας!

Γιά τοὺς χριστιανούς, ὁ θάνατος τοῦ ἁνθρώπου ἀποτελεῖ τήν γενέθλιο ἡμέρα στήν
καινούργια αἰώνιο ζωή, εἶναι τὸ πέρασμα γιά τήν μόνιμη καὶ αἰώνιο κατοικία τους. Γι' αὐτό
καί τοὺς ἁγίους μας τοὺς εὐορτάζουμε καί τοὺς τιμᾶμε τήν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς τους καί ὄχι
τήν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς τους. Ἡ κοίμησις τῶν ἁγίων ἀποτελεῖ κορυφαῖο γεγονός γιὰ τήν
Ἐκκλησία, πανήγυρη, εὐορτή καί χαρὰ καί γιά τοὺς πιστοὺς.

Προσφιλέστατοι ἀδελφοί μας,

Τὸ μόνο σίγουρο εἶναι ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωή, ὅτι ὑπάρχει Κόλασις καί Παράδεισος. Μᾶς τὸ
βεβαιώνει αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μας μέ τὸν λόγο Του καί τήν λαμπροφόρο Ἀνάστασή Του·
μᾶς τὸ βεβαιώνουν τὰ ἁγιογραφικά καί ἁγιοπατερικά κείμενα· μᾶς τὸ βεβαιώνει ἡ ζωὴ καί
ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια· μᾶς τὸ βεβαιώνουν ἡ μυριάδες τῶν
Ἀγίων μας διαχρονικά μέ τὰ λόγια τους, μέ τὰ ἔργα τους, μέ τὰ θαύματά τους καί τίς
ἐμφανίσεις τους. Ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστὸς μεγάλος θεολόγος καί Καθηγητὴς π. Ἰωάννης
Ρωμανίδης: «

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά δοῦν

[τὸν Θεό], τήν δόξα τοῦ Θεοῦ, καί ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἔχουν τὸ ἴδιο τέλος. Ὅλοι
βέβαια θά δοῦν τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μέ μία διαφορὰ: Οἱ μὲν σεσωσμένοι θά δοῦν τήν δόξα
τοῦ Θεοῦ ὡς Φῶς γλυκύτατον καί ἀνέσπερον, οἱ δὲ κολασμένοι, θά δοῦν τὴν ἴδια δόξα τοῦ
Θεοῦ ὡς πῦρ καταναλίσκον, σάν φωτιά πού θά τους κατακαίῃ... Ἡ βίωσις, δηλαδή, αὐτοῦ τοῦ
Φωτός θά εἶναι διαφορετικὴ στοὺς μὲν ἀπὸ τοὺς δέ

.

Τὸ ἄκτιστο φῶς, κατὰ τὴν ἁγιοπνευματικὴν ἐμπειρίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ὅσο βέβαια
εἶναι δυνατόν τὰ κτιστὰ λόγια νά περιγράψουν τὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἁκτίστου, εἶναι ἡ ἄκτιστη καί
θεοποιὸς ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Τὸ θεῖο αὐτὸ φῶς εἶναι ἀνέσπερο, γλυκύτατο, χαριέστατο καί
ἀκραφνέστατο (καθαρώτατο) φῶς, ἀναρχο καί αἰδίο, ὁμοιόμορφο, ἀκέραιο, πού ἐμπλουτίζει
καί πληροῖ τὸν ἀνακαινιζόμενον ἄνθρωπο ψυχосωματικά μέ υπερέκδοσια καί
ἀκατάληπτη εὐφροσύνη καί ἀνέκφραστη ἡδονή, εἰρήνη, χαρὰ καί ἰλαρότητα καί εἶναι πηγὴ
υπερφυῶν χαρισμάτων καί ἀποκάλυψη οὐρανίων μυστηρίων. Προσφιλέστατοι ἀδελφοί
μας, Ζοῦν οἱ ψυχές τῶν προσφιλῶν κεκοιμημένων μας· διατηροῦν ζωντανές τίς πνευματικὲς
λειτουργίες καί δυνάμεις τους· ἔχουν πλήρη τὴν αὐτοσυνειδησία τους· ἔχουν συναισθησὴ τῆς
καταστάσεώς τους καί εἶναι ἀναγνωρίσιμες· περιμένουν μέ λαχτὰ τὴν στιγμή, κατὰ

τὴν δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ, πού θά λάβουν καί πάλι μέ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ τὸ δικό τους ἀναστημένο καί ἀνακαινισμένο σῶμα, ὥστε νὰ ἀνασυγκροτηθεῖ καί πάλι ὁ ὅλος ἄνθρωπος. Σύμφωνα μέ τούς Πατέρες τῆς Εκκλησίας μας οἱ νέες ιδιότητες τοῦ ἀναστημένου μας σώματος θά εἶναι ἀθανασία, ἀφθαρσία καί ἀτρεψία (δηλαδή ἀδυναμία νὰ τραπεῖ ὁ ἀναστημένος ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἁμαρτία). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν θά ἀρρωσταίνει, δὲν θά πονᾷ, δὲν θά γερνᾷ. Οὔτε θά ἔχει καί τὰ λεγόμενα «ἀδιάβλητα» πάθη, ὅπως εἶναι ἠπείνα, ἡ δίψα, ἡ κούραση, ἡ ἀσθένεια κ.λπ. Τὸ ἀναστημένο καί ἀνακαινισμένο σῶμα, χωρὶς νὰ χάνει τὴν κτιστότητά του, θά εἶναι ἐξωτε-ρικά ὅπως αὐτὸ πού εἶχε κάθε ἄνθρωπος πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο, μέ τὴν ἰδιαμορφὴ καί σχῆμα, ἀλλὰ μέ διαφορετικὴ λειτουργικότητα, καθὼς θά ἔχει ἀνακαινισθεῖ. Ὁ θεωμένος ἄνθρωπος θά εἶναι περιγραφτὸς (σῶμα, μορφή), θά ὑπάρχει ἐν τόπῳ περιορισμένῳ καί περιγεγραμμένῳ. Τὸ σῶμα του θά εἶναι «

τριχῇ διαστατὸν

», δηλαδή, θά ἔχει τρεῖς διαστάσεις (ῥυθμός, μήκος, πλάτος), ἀλλὰ χωρὶς βάρος. Ἡ ἀνάστασις θά εἶναι κοινὴ ὑπόθεσις γιὰ δικαίους καί ἀδίκους. Θά ἀναστηθοῦν ὅλοι, μέ τὴ μόνη διαφορὰ ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι θά ἀναστηθοῦν «εἰς ζωὴν αἰώνιον», οἱ δὲ ἄμετα- νόητοι ἁμαρτωλοὶ «εἰς ἀσχύνην» αἰώνιον

26

. Εἶναι, ἄλλωστε, δεδομένο ὅτι στὴν ἄλλη ζωὴ δὲν ὑπάρχει μετάνοια. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας καί ἡ κοινὴ ἀνάστασις ὅλων μας εἶναι τὰ δύο βασικὰ δόγματα, πάνω στὰ ὁποῖα στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία. Χωρὶς πίστη στὰ δύο βασικὰ αὐτὰ δόγματα δὲν μποροῦμε, οὔτε νὰ λεγόμεσθε οὔτε νὰ εἴμαστε ἀληθινοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Χωρὶς πίστη στὴν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καί στὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν δὲν ὑπάρχει χριστιανισμός· δὲν ἔχει κανένα νόημα ἡ πίστη μας. «

Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καί ἡ πίστις ὑμῶν

»

27

, διεκήρυξε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἔλεγε ὅτι « ὁ Χριστὸς μέ τὴν Ἀνάστασίν Του μᾶς πέρασε ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ. Γι' αὐτὸ "θανάτου ἐορτάζομεν νεκρῶσιν, ἁδοῦ τὴν καθάρεισιν". Χάθηκε ὁ θάνατος... Τώρα δὲν ὑπάρχει χάος, θάνατος, νέκρωση, ἁδῆς. Τώρα ὅλα χαρά, χάρις στὴν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀναστήθηκε μαζί Του ἡ ἀνθρώπινη φύσις. Τώρα μποροῦμε καί μεῖς νὰ ἀναστηθοῦμε, νὰ ζήσουμε αἰώνια κοντά Του... Τί εὐτυχία ἡ Ἀνάστασις!

»

28

. Αὐτὴ τὴν ἀληθινὴ χαρὰ καί εὐτυχία, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, στερούμαστε δυστυχῶς καί ἄρνούμαστε πολλές φορές μπροστὰ στὴν ἀκόρεστὴ ἐπιθυμία μας γιὰ γήινες ἀπολαύσεις καί ἀνέσεις, πού μᾶς ἀπορροφοῦν καί μᾶς ἀποπροσανατολίζουν ἀπὸ τὸν κύριο σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, πού εἶναι ὁ ἁγιασμός καί ἡ θέωσις. Θυσιάζουμε, ἔτσι, τίς περισσότερες φορές τίς πνευματικὲς καί οὐράνιες χαρὲς γιὰ νὰ κερδίσουμε τίς πρόσκαιρες καί ἐφήμερες. Κυριευμένοι ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου ζοῦμε καὶ συμπεριφερόμαστε ὡς μόνιμοι κάτοικοι αὐτῆς τῆς γῆς καί ὄχι ὡς ἐνοικοὶ καὶ οἰκέτες, ζοῦμε καί πορευόμαστε χωρὶς τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος. Ἄς ἀκούσουμε τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου μας ἀπὸ τὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη «

Μὴ φοβοῦ· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρὸς, καὶ ἰδοὺ ζῶν ἐμὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων

«Μήφοβᾶσαι, διότι ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδοὺ ζῶν εἰμι. Μή φοβᾶσαι οὔτε τόνθάνατο! Εγὼ εἰμι πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ μετὰ τὸν θάνατο... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Δεσπότης τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς. Μή φοβᾶσαι! Ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι παραμένουν σ' Εμένα πιστοὶ καὶ δὲν φοβοῦνται, αὐτοὶ θὰ ζοῦν μαζί Μου! [Στὴν ἀτελεύτητο αἰώνια Βασιλεία Μου!] Μή φοβοῦ! Εγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω. Σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων! Ἀμήν»

.